

ת"פ 43482/05/21 - מדינת ישראל - מס הכנסה נגד א. גולץ יעד פרסום שיווק ויחסי ציבור בע"מ, מייזם-נכסים ואחזקות גולץ בע"מ, אילנה אבוחצירה גולץ

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 43482-05-21 מדינת ישראל נ' א. גולץ יעד פרסום שיווק ויחסי ציבור בע"מ ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט שלמה בנג'ו
המאשימה

מדינת ישראל - מס הכנסה
ע"י ב"כ עוה"ד ראם כהן

נגד

הנאשמים

1. א. גולץ יעד פרסום שיווק ויחסי ציבור בע"מ
 2. מייזם-נכסים ואחזקות גולץ בע"מ
 3. אילנה אבוחצירה גולץ
- ע"י ב"כ עוה"ד שלמה עובדיה

גזר דין

כתב האישום ורקע כללי:

כל הנאשמות 1 עד 3, הואשמו תחילה, בעבירות המופיעות בכתב האישום, באישום הראשון, אי ביצוע ניכוי מס, וביתר האישומים אי הגשת דוחות שנתיים של החברות וגם דוחות אישיים של הנאשמת 3 הבעלים והמנהלת של הנאשמות 1 ו-2. במהלך המשפט, ניתן צו לחיסולן של החברות (הנאשמות 1 ו-2), ע"י ביהמ"ש המחוזי, וההליכים נגדן הופסקו (אם כי הן לא נמחקו מכתב האישום, כפי שטען ב"כ המאשימה לעונש, בפרוט' בעמ' 32, שורה 30, למרות שבמהלך המשפט, לאחר שהודע לבית המשפט, כי החברות הפסיקו את פעילותן וחוסלו, נשאל והשיב ב"כ המאשימה, כי לטעמו אין צורך בתיקון כתב האישום, בפרוט' בעמ' 10, שורה 13).

המשפט נמשך אם כן, כנגד הנאשמת 3, בלבד, המנהלת והבעלים של הנאשמות 1 ו-2. היא הודתה ברוב עובדות כתב האישום, ועיקר כפירתה נגעה לאישום הראשון והשני, בנושאים נקודתיים.

לאחר שמיעת ראיות הורשעה הנאשמת 3 בכל העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

אבהיר כי בהכרעת הדין ההתייחסות היא גם לנאשמות 1 ו-2, שבאותה עת היו פעילות, וכאמור לא נמחקו מכתב

האישום, הן נכללו בהכרעת הדין, כמי שלוו את ההתרחשות סביב אירועי כתב האישום, וברי כי הרשעתן חסרת תוקף משהחברות חוסלו, וכך יש לקרוא את הכרעת הדין.

עד כאן הרקע הכללי ומכאן לעבירות בהן הורשעה הנאשמת 3.

הנאשמת 3 הורשעה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, לפי הפירוט כדלקמן:

האישום הראשון (יחד עם הנאשמת 1) - הורשעה הנאשמת 3 בעבירה של אי ניכוי מס עבירה לפי סעיף 214 ו-224א לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961; אי הגשת דוח במועד - עבירה לפי סעיף 216 (4) וסעיף 224א לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין ביחס לאישום זה, בשנת 2014, שילמה הנאשמת 3 לעובדים וספקים תשלומים ו/או העניקה שווי כסף, כמפורט בסעיף 6 לכתב האישום, ולמרות זאת, לא ניכתה מס, כמתחייב על פי החוק, מהתשלומים ומשווי הכסף שהעניקה לעובדיה וספקיה.

סכום המס שלא נוכה, 487,297 ₪.

האישום השני (יחד עם נאשמת 1) - הנאשמת 3 הורשעה בעבירה של אי הגשת דוח במועד - עבירה לפי סעיף 216 (4) וסעיף 224א לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין ביחס לאישום זה, בשנת 2015 הסתכמה הכנסתה של הנאשמת 1 בסכום של 10,265,306 ₪.

הנאשמות 1 ו- 3 היו חייבות להגיש דוח שנתי במועד הקבוע בחוק, אך למרות זאת, הדוח לא הוגש ללא כל סיבה מספקת.

האישום השלישי (יחד עם הנאשמת 2) - הורשעה הנאשמת 3 בעבירה אחת של אי הגשת דוח במועד, עבירה לפי סעיף 216 (4) + 224א לפקודת מס הכנסה.

לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, הנאשמת 2 הייתה תאגיד בבעלותה ובניהולה של הנאשמת 3.

בשנת המס 2014, היו לנאשמת 2 הכנסות החייבת בדיווח לשלטונות המס.

הנאשמות 2 ו-3 לא הגישו במועד הקבוע החוק, את הדוח השנתי של שנת המס 2014, בלי סיבה מספקת.

האישום הרביעי (הנאשמת 3 בלבד) - הורשעה הנאשמת 3 בעבירה של אי הגשת הדוחות השנתיים, בגין שנות המס 2014 עד וכולל 2017 - 4 עבירות לפי סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה הדגיש את טיב העבירות בהן עסקה הכרעת הדין. צוין כי מתוך מחדלי כתב האישום, הוסרו אך ורק המחדלים של הדוחות האישיים הנוגעים לנאשמת 3, בהם עוסק אישום מס' 4. הדוחות הוגשו בשנת 2021, אך חוב המס הגבוה לא סולק.

עוד צוינה החומרה שיש באי הגשת הדוח של הנאשמת 1 לשנת 2015, נוכח המחזור העסקי הגבוה של חברה זו, שעמד על למעלה מ-10 מיליון ₪. כמו כן, הפנה ב"כ המאשימה לעבירות הניכויים שבהם עוסק אישום מס' 1, לגביהן נטען שיש לראותן כגניבה ושליחת יד בכספי ציבור.

התובע הפנה לפסיקה המלמדת לעמדתו על רמת הענישה הנוהגת בעבירות אלה, וציין, כי בפסיקה דובר על מקרים בהם המחדלים הוסרו, ולמרות זאת ניתנו עונשי מאסר בפועל, ואילו העבירות בענייננו חמורות הרבה יותר ואף המחדלים לא הוסרו.

נטען, כי בנדוננו אמנם קיים שיהוי בהגשת כתב האישום, אך על אף השיהוי אין בו כדי להקחות מחומרת העבירות, ועל כן, עתר התובע להטיל על הנאשמת 3, המנהלת והבעלים של הנאשמות 1 ו-2, עונש מאסר בכליאה ממשית ולא בעבודות שירות.

ב"כ הנאשמת הגיש טיעון בכתב (סת/1), והשלים את טיעונו בעל פה. יצוין כבר עתה, כי הסניגור בחר להעלות טענות ערעוריות במסגרת טיעונו לעונש, וחזר למעשה על הטענות שהעלה עובר להכרעת הדין. מטיעונים אלה אתעלם, שעה שהם נבחנו ונדחו בהכרעת הדין.

מעבר לכך, חזר והדגיש הסניגור את השיהוי שהיה בהגשת כתב האישום - טיעון שהוא רלבנטי לעונש. נטען, כי מדובר בעבירות שהתגבשו בשנת 2016, והן תולדה של פעילות משנת 2014, כאשר במהלך השנים היו מגעים להסדר חוב הניכויים עם הנאשמת.

לעמדת הסניגור, שלטונות המס הבינו שהנאשמת 3 לא תוכל לעמוד בתשלום חוב הניכויים ובהסכם השומה שכרתו איתה. בהמשך הדרך הנאשמות 1 ו-2, שתי החברות שהיו בבעלותה קרסו, פנו להליכי חדלות וחוסלו. שלטונות המס היו ערים לכך והגישו תביעת חוב, וכאשר הבינו שלא יושעו מההליכים האזרחיים, פנו והגישו נגדה כתב אישום.

עוד מוסיף וטוען הסניגור, כי רף הענישה שציטט ב"כ המאשימה, הינו רף הענישה המחמיר ביותר, ולא משקף את רף הענישה הנכון לתיק זה. לעמדתו, ניתן להסתפק בענישה שהדגש בה הוא עונש צופה פני עתיד, בדמות של מאסר מותנה, וקנס שיהלום את מצבה הכלכלי אשר יכול שייפרס לתשלומים.

דברי הנאשמת בטרם מתן גזר הדין:

הנאשמת שבחרה שלא להעיד במשפט גופו, פרשה באריכות רבה את הנסיבות שהובילו לביצוע העבירות כמו גם את נסיבותיה האישיות, בשלב הטיעונים לעונש.

היא סיפרה כיצד הקימה עסק מצליח, יחד עם בעלה המנוח, הגיעה להישגים כלכליים מרשימים, אך בשל קריסתה של הלקוחה העיקרית שלה (חברותיה של ענבל אור), קרסה גם היא יחד איתה, ונותרה חייבת כספים רבים לנושים ולמוסדות המדינה.

עוד סיפרה כיצד במהלך פעילותה העסקית, לא שכחה את הקהילה והרבתה להרים תרומה למוסדות שונים, ביד נדיבה ובלב רחב, ובכל הנוגע לשלטונות המס, שילמה תמיד את המיסים שנדרשו ממנה, והתנהלה מול שלטונות המס בהגינות ובכבוד תוך הקפדה על החוק.

כך גם פעלה בכל הנושא של הניכויים, כשהצטיידה בראי חשבון מלומדים שטיפלו לה בצד החשבונאי ולטענתה, היא לא הייתה מודעת למחדל בנוגע לניכויים, והסכם השומה עליו חתמה, הייתה כדי לצמצם את הנזק, היא לא תיארה לעצמה שתעמוד לדין פלילי על העבירות הללו, וטענה כי מס הכנסה ניסה לגבות את הכסף בכל האמצעים האזרחיים, ומשלא עלה בידו, פנה והגיש נגדה משפט פלילי, ואין לכך הצדקה, מה גם שמדובר בשיהוי ניכר של כ-6 - 7 שנים.

הנאשמת טענה כי היא התנהלה באירוע כפי שהתנהלה בכל דרכה העסקית, בתום לב וביושר, מבלי שעשתה דבר בזדון, ההיפך מכך, ולצורה הרב, קרסה כלכלית, ועל כן, היא מבקשת שבית המשפט ייקח בחשבון את כל המכלול בבואו לגזור את דינה, ולהטיל עליה עונש מתון, אם בכלל.

דין והכרעה עונשית:

ריבוי אירועים:

כתב האישום, על ארבעת אישומיו, עוסק באירועים שונים בין השנים 2014 ועד שנת המס 2017.

באישום הראשון, מדובר באי ניכוי מס מתשלומים ומשווי כסף לעובדים ולספקים וביתר העבירות, אי הגשת דוחות שנתיים במועד, כולל דוחות אישיים של הנאשמת 3.

מדובר באירועים מאוחרים בזמן, שאירעו במועדים שונים, נובעים מחובה משפטית הנוגעת לשנות מס שונות, בעלי מאפיינים דינאמיים ושונים משנת מס לרעותה, ואחד האישומים (האישום הראשון), עוסק באי ניכוי מס, בשונה האישומים השני עד הרביעי, עוסקים באי הגשת דוחות. כך שלכאורה, ניתן היה לראות באישומים שבכתב האישום, ולמצער חלק מהם, אירועים נפרדים, נעדרי זיקה עוברת חוק הדוקה, המצריכים קביעת מתחמים נפרדים לכל אחד מהם לפי הלכת ג'אבר.

ב"כ המאשימה לא טען לכך, הסניגור התייחס לכך בשולי סיכומיו לעונש (בסעיפים 33-34). לכן, בית המשפט יתייחס למכלול האישומים, כאירוע אחד, בגינו ייקבע מתחם עונש הולם אחד, ויגזר עונש בתוך המתחם, כאשר בית המשפט ייקח בחשבון, במסגרת גזר הדין, את מכלול העבירות שבוצעו באירוע הכולל, הזיקה בין העבירות, ותדירות הביצוע, בבואו לגזור את דינה של הנאשמת 3 כמתחייב מהוראות סעיף 40ג (ג) לחוק העונשין.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

פסיקת בית המשפט העליון, הדגישה פעמים רבות את החומרה שיש בעבירות המס, את הפגיעה בקופה הציבורית, בשוויון בנטל והצורך המתמיד בהחמרת הענישה כלפי אלה החוטאים בביצוע עבירות אלה (רע"פ 9001/18 יצחקי נ' מדינת ישראל (2018)).

מידת הפגיעה בערכים אלה הינה בינונית.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מדיניות הענישה בעבירות של אי הגשת דוחות מס במועד, ואי תשלום המס הנובע מהם היא מגוונת, ותלויה בגובה המחדלים, במס' העבירות, ובנסיבות ביצוען.

העונשים נעים בין מאסר על תנאי, ועד מאסרים ממושכים מאחורי סורג וברית, לצד קנסות של עשרות אלפי שקלים (ראו: רע"פ 6371/14 באסם נ' מדינת ישראל (28.10.14); רע"פ 4682/10 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (20.6.10); עפ"ג (ב"ש) 59011-08-21 מדינת ישראל נ' אביעד תמלול בע"מ ואח' (5.1.22); עפ"ג (מרכז) 38665-01-17 נופי בית שמש בע"מ ואח' נ' מע"מ רמלה (26.4.17); ת"פ (רמלה) 20860-05-17 מדינת ישראל נ' קסטרו (2.12.18); ת"פ (כ"ס) 51918-08-16 מע"מ פתח תקווה נ' א.מ.נ. קוסמטיקה ואופנה בע"מ (21.6.18)).

יצוין כי בחלק מהמקרים דובר על כתבי אישום דומים בהם יוחסו לנאשמים עבירות לפי פקודת מס הכנסה ועבירות לפי חוק מע"מ, ביניהן אי העברת מס שנוכה. כך למשל, בעפ"ג (חיפה) 3841-02-17 מדינת ישראל נ' קדוש ואח' (2.3.17), דחה בית המשפט המחוזי דכאן, בראשות כב' הנשיא ד"ר ר. שפירא, את ערעורה של המדינה, על קולת העונש, במקרה בו יוחסו עבירות דומות, ואף בנסיבות חמורות יותר. שם דובר על נאשמים שהורשעו ב-13 עבירות של אי הגשת דוחות מס ערך מוסף במועד וב-6 עבירות של אי העברת מס שנוכה בניגוד לפקודת מס הכנסה, כאשר סכום המס עמד על 1.2 מיליון ₪. בית משפט השלום הטיל על הנאשמים, מאסר לתקופה של 6 חודשים, בדרך של

עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס בסכום של - 20,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע, כי על אף שהעונש מקל, הוא אינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה, ועל כן לא מצא מקום להתערב בו, ודחה את ערעור המדינה. כידוע, מדיניות הענישה הינה אך שיקול אחד, מבין מכלול השיקולים, המרכיבים את מתחם העונש ההולם.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

כפי שנקבע בהכרעת הדין, על יסוד הראיות שהובאו בפני בית המשפט, הנאשמת 3 העסיקה עובדים באמצעות הנאשמות 1 ו-2 שבבעלותה.

בשנת המס 2014, שילמה הנאשמת 3 לעובדים וספקים תשלומים, או העניקה להם הטבות שוות כסף כמפורט בסעיף 6 לפרט האישום הראשון.

היא עצמה משכה כספים מהחברה לטובתה שלה ואף אלה היו חייבים בניכוי מס.

על כן, הייתה חייבת הנאשמת 3 לנכות מהתשלומים וההטבות הללו מס, בהתאם לחוק, אך למרות זאת לא עשתה כן.

אשר לנזק שנגרם לאוצר המדינה, גובה המס שלא נוכה ע"י הנאשמת 3, עמד נכון להגשת כתב האישום על סך של - 487,297 ₪, חוב אשר לא סולק עד היום לאוצר המדינה.

עוד יש לקחת בחשבון בהקשר זה, את אי הגשת הדוח השנתי של הנאשמת 1 לשנת 2015, ולפי הכרעת הדין, המחזור העסקי של הנאשמת 1 היה גבוה מאוד ועמד אותה עת על כ- 10 מיליון ₪.

מחדלי כתב האישום לא הוסרו, למעט הדוחות האישיים של הנאשמת 3, בהם עוסק האישום הרביעי.

בכל הנוגע לטענות בדבר אי ידיעת פרטי הניכויים נשוא האישום הראשון, יצוין, כי בהכרעת הדין נקבע, כי הנאשמת נחקרה ואישרה בחקירתה את נכונות פרטי הניכויים והמס המתחייב מהם.

הוכח שהיא לא עשתה כן על דעת עצמה, אלא בעצה אחת עם רואי החשבון שלה, ובית המשפט הסתמך על ההודעה של הנאשמת שניתנה חופשית ומרצון, ולא על הסכם השומה. יצוין, כי הנאשמת בחרה שלא להעיד במשפט, ורק בטיעוניה לעונש, סיפרה בהרחבה כיצד קרסה כלכלית, ונגרמו החובות לרשויות המס.

כך שהגם שהנאשמת 3 בוודאי אינה בקיאה בנבכי רכיבי המיסוי המפורטים בהודעתה, הרי שנושא הניכויים וחבות המס, נבחן היטב על ידי רואי החשבון שלה, ולא הועלתה בזמן אמת, כל טענה או השגה על נכונות החיובים וגובה המס שלא

נוכה.

יחד עם זאת, מדובר בעבירות של אחריות קפידה, נעדרי מחשבה פלילית וזדון, אין המדובר במחדלים מתוכננים. הנאשמת התנהלה מול שלטונות המס באופן סביר ונכון, באמצעות רואי החשבון, וכפי שצוין בהכרעת הדין, חוב המס נבע מקריסה כלכלית של הנאשמת.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בהינתן הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות, התפרשותן של העבירות משנת 2014 עד 2017, העובדה שהנאשמת 3 היא הבעלים והמנהלת של הנאשמות 1 ו-2, ולכן אחראית על התנהלותן התקינה, ובשים לב לנזקים שנגרמו לאוצר המדינה ובעקיפין לציבור, ולמרבית המחדלים שלא הוסרו, מתחם העונש ההולם נע בין מס' חודשי מאסר בעבודות שירות, ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים וקנס הולם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשמת ילידת 1963, אלמנה ואם לשלושה ילדים בגירים, נעדרת עבר פלילי, משפטנית בהשכלתה.

בהנהגתה ובהובלתה, הוקמו שתי חברות - הנאשמות 1 ו-2, כאשר הנאשמת 1 עסקה בפרסום ברחבי המדינות השונות בהצלחה רבה. ברם, לטענת הנאשמת 3, עקב קריסתה של חברת "ענבל אור", שהייתה הלקוחה המרכזית שלה, קרסו יחד איתה גם עסקיה של הנאשמת 3, תוך שהיא מותירה אחריה נושים רבים וחובות, בין היתר, גם לשלטונות המס.

על אף זאת, פעלה הנאשמת 3, באמצעות רואי החשבון שלה מול שלטונות המס, על מנת להגיע להסדרים שונים בכוונה לפרוע את חובותיה.

אשר לטענות בדבר התנהלות רשויות המס, כפי שצוין גם בהכרעת הדין, שלטונות המס לא מיהרו להגיש נגד הנאשמת 3 כתב אישום, וחלק ניכר מהשיהוי בהגשת כתב האישום, נובע מכך ששלטונות המס ניסו לגבות את חוב המס של הנאשמת 3, בדרכים שונות - אם בהסדר מול נאשמת 3, ואם בתביעות חוב מול כונס הנכסים של נאשמות 1 ו-2, אך ללא הצלחה.

עם כל ההבנה והאמפתיה לנסיבות קריסתה הכלכלית של הנאשמת 3, אין חדש בכך, רוב רובם של המקרים שבאים בפני בית המשפט עוסקים בקריסה כלכלית של עסקים, ברובם, שלא "באשמת" הבעלים. לא בכדי מדובר בעבירות אחריות קפידה, נעדרות צורך בכוונה פלילית. הפסיקה הבהירה, כי בעבירות מתחום המיסים, נסיבותיו האישיות של

נאשם/מת, נסוגות מפני האינטרס הציבורי שצריך להיות הדומיננטי יותר בענישה (רע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל (2018)).

יחד עם זאת, בית המשפט לא יתעלם מהשיהוי בהגשת כתב האישום, ויצוין, כי אף התביעה הייתה ערה לכך עובר להכרעת הדין, ולכן תמוהה עמדתה להטלת מאסר בכליאה ממשית.

לשיהוי צריכה להיות השלכה עונשית, שהביטוי שלה הוא במיקום העונש בתוך המתחם שקבע בית המשפט (ראו הוראת סעיף 40יא (10) לחוק העונשין).

עוד יש לקחת בחשבון, כי הנאשמת 3 נקלעה להליך של חדלות פירעון ופשיטת רגל, מכרה את נכסיה, לרבות דירת מגורים, רוקנה זכויות כספיות צבורות מתוכניות שונות שלה (ראה האסמכתאות שצורפו לטיעוני הסניגור - סת/1).

העונש המתאים (סעיף 40יד (2) לחוק העונשין):

בבוא בית המשפט לקבוע את העונש בתוך מתחם העונש ההולם, נתן בית המשפט דעתו להיקף העבירות שבוצע בתוך האירוע הנתון, טיבן של העבירות, ביניהן עבירה של אי ניכוי מס, באישום הראשון, המשולה לפי הפסיקה, לשליחת יד בקופת האוצר, וכן להיקף העבירות.

עוד ניתנה הדעת לנזקים שנגרמו למדינה, מחדלי כתב האישום לא הוסרו, למעט הדוחות האישיים של הנאשמת 3, בהם עוסק האישום הרביעי;

בנוסף, יש לקחת בחשבון את גובה חוב מס הניכויים, של כחצי מיליון ₪;

ועוד יש לקחת בחשבון את אי הגשת דוח הנאשמת 1 לשנת המס - 2015, שעה שהמחזור העסקי שלה היה גבוה מאוד, ועמד אותה עת על כ- 10 מיליון ₪, דבר המשליך על גובה המס המתחייב והנזק שיש בכך למדינה;

כמו כן, ניתנה הדעת על נסיבות ביצוע העבירה, מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כמפורט לעיל, בדגש על נסיבותיה האישיות של הנאשמת, הצלחתה ושקיעתה של עסקיה של הנאשמת.

ניתן משקל ודגש לשיהוי שבהגשת כתב האישום נגד הנאשמת 3, על מכלול נסיבותיו, אם כי לא נמצא דופי בהתנהלות הרשות, ואף אם היה נמצא כזה, ההשפעה של כך היא על מיקום העונש בתוך המתחם ולא על המתחם עצמו (ראו הוראת סעיף 40יא (9) לחוק העונשין).

בסופו של יום, המסקנה היא, כי יש למקם את עונשה של הנאשמת 3, ברף התחתון ביותר של מתחם העונש ההולם לצד ענישה נלווית המתחשבת במכלול השיקולים שצויינו.

אשר על כן, נגזרים על הנאשמת 3 העונשים הבאים:

3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ב"מרכז יום לקשיש" בגבעת הרקפות, רח' המכבים 8, קריית אתא.

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 21/3/23 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, שלוחת צפון, סמוך לבית סוהר מגידו.

מובהר לנאשמת, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכי כל חריגה ו/או אי הישמעות להוראות הממונה, עלול להוביל להפקעת צו עבודות השירות, והיא תרצה את יתרת העונש במאסר בכליאה ממשית.

3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור בתוך תקופה זו, את העבירות בהן הורשעה בתיק זה.

קנס בסך - 10,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/4/23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מידי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

את הקנס ניתן לשלם כעבור 3 ימים מיום מתן גזר הדין באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ח' אדר תשפ"ג, 01 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.